

- 5) uchwały nr 132 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) grupujących państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe (Monitor Polski Nr 32, poz. 140 z późniejszymi zmianami),
- 6) uchwały nr 286 Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1966 r. w sprawie wynagradzania niektórych pracowników przedsiębiorstw obrotu towarowego,
- 7) § 10 ust. 1 i 2 uchwały nr 163 Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1973 r. w sprawie nagród i premii wypłacanych poza planem funduszu płac oraz ze środków nie objętych funduszem płac w gospodarce uspołecznionej,
- 8) § 4 pkt 5 i 7 oraz § 6 pkt 3 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1972 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłu kluczowego i dyrektorów ich zjednoczeń (Monitor Polski Nr 13, poz. 90),
- 9) uchwały nr 56 Rady Ministrów z dnia 12 marca 1971 r. w sprawie zasad wynagradzania dyrektorów, zastępców dyrektorów i głównych księgowych przedsiębiorstw przemysłowych i budowlano-montażowych oraz nadzorujących je zjednoczeń (zmienionej uchwałą nr 76 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1971 r.),
- 10) § 4 uchwały nr 43 Rady Ministrów z dnia 2 marca 1973 r. w sprawie zasad gospodarowania funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych oraz grupujących je zjednoczeniach (Monitor Polski Nr 12, poz. 70).

2. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 147 Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1967 r. w sprawie wynagradzania i czasu pracy pracowników transportu samochodowego,
 - 2) uchwała nr 148 Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1967 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników umysłowych i obsługi przedsiębiorstw zorganizowanego transportu samochodowego,
 - 3) § 1, 2, 4, 5 i 7 uchwały nr 296 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1972 r. w sprawie doraźnej poprawy warunków pracy w niektórych przedsiębiorstwach resortu komunikacji, handlu wewnętrznego i usług, zdrowia i opieki społecznej oraz Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i „Związku Spółdzielni Spożywców „Spotem””,
 - 4) uchwała nr 149 Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1967 r. w sprawie wynagradzania motorniczych tramwajowych,
 - 5) uchwała nr 138 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1963 r. w sprawie zasad wynagradzania konduktorów autobusowych Państwowej Komunikacji Samochodowej,
 - 6) § 8 i 9 oraz załącznik do uchwały nr 75 Rady Ministrów z dnia 29 maja 1970 r. w sprawie poprawy wykorzystania przyczep w transporcie samochodowym.
- § 31. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1974 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

67

ZARZĄDZENIE Nr 26 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 lutego 1974 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Kultury.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129 i z 1973 r. Nr 12, poz. 89) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Kultury, zwany dalej „Instytutem”.

§ 2. Nadzór nad Instytutem sprawuje Minister Kultury i Sztuki.

§ 3. Siedzibą Instytutu jest m.st. Warszawa.

§ 4. Przedmiotem działania Instytutu jest organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie tworzenia podstaw naukowych dla państwowej polityki kulturalnej, a w szczególności:

- 1) prowadzenie badań nad procesami rozwoju kulturalnego społeczeństwa,
- 2) prowadzenie badań nad doskonaleniem systemu kierowania kulturą i upowszechnianiem kultury,
- 3) prowadzenie prac dotyczących diagnozy sytuacji w poszczególnych dziedzinach kultury i prognozowania ich rozwoju, a także rozwoju środowisk twórczych,
- 4) prowadzenie badań w zakresie wymiany kulturalnej z zagranicą.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania Instytutu określi statut nadany przez Ministra Kultury i Sztuki.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

68

ZARZĄDZENIE Nr 28 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 11 marca 1974 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Problematyki Przystępczości.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129 i z 1973 r. Nr 12, poz. 89) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Problematyki Przystępczości, zwany dalej „Instytutem”.

§ 2. Siedzibą Instytutu jest m.st. Warszawa.

§ 3. Nadzór nad Instytutem sprawuje Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 4. Przedmiotem działania Instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w zakresie problematyki, przystępczości, jej zapobiegania i zwalczania.

§ 5. 1. Szczegółowy zakres działania Instytutu, zakres i sposób działania jego organów oraz strukturę organizacyjną ustala statut nadany przez Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Przy określaniu kierunków badań Instytutu i sposobów wdrażania wyników badań do praktyki Prokurator

Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej działa w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości oraz z Pierwszym Prezesem Sądu Najwyższego.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

69

ZARZĄDZENIE Nr 31 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 15 marca 1974 r.

w sprawie ugodowego załatwiania roszczeń odszkodowawczych z tytułu nieszczęśliwych wypadków.

W celu przyspieszenia załatwiania roszczeń odszkodowawczych osób, które uległy wypadkom wskutek utrzymania w niewłaściwym stanie dróg, budynków, pomieszczeń i innych urządzeń użyteczności publicznej, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Państwowe jednostki organizacyjne zarządzające drogami, budynkami, pomieszczeniami oraz innymi urządzeniami dostępnymi dla użytku publicznego, obowiązane do utrzymywania tych urządzeń w stanie umożliwiającym bezpieczne korzystanie z nich, powinny dążyć do ugodowego załatwiania roszczeń osób, które uległy wypadkom wskutek wadliwego stanu tych urządzeń.

2. Przepis ust. 1 stosuje się także do:

- 1) roszczeń członków rodziny osoby zmarłej wskutek wypadku określonego w ust. 1,
- 2) roszczeń osób bliskich, którym zmarły dobrowolnie i stale dostarczał środków utrzymania.

§ 2. Do zawarcia ugody w granicach określonych przepisami Kodeksu cywilnego należy dążyć w każdym wypadku, gdy z okoliczności sprawy oraz tych przepisów wynika, że osobie, o której mowa w § 1, przysługuje roszczenie o naprawienie szkody.

§ 3. Ugodowe załatwianie roszczeń powinno uwzględniać następujące zasady:

- 1) przy ustalaniu wysokości odszkodowania, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz renty należy brać pod uwagę całokształt występujących okoliczności, a w szczególności stopień przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody, nasilenie cierpień spowodowanych uszkodzeniem ciała lub wywołanych rozstrojem zdrowia i okres leczenia skutków wypadku,
- 2) w razie uzyskania przez osobę poszkodowaną innych świadczeń z tytułu wypadku określonego w § 1 ust. 1 świadczenia te zalicza się na poczet świadczeń ustalanych w drodze ugody, z wyjątkiem tych świadczeń, które osoba poszkodowana otrzymuje z tytułu umowy ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków zawartej na swój koszt,
- 3) przy ustalaniu wysokości odszkodowania, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz renty dla osób, o których mowa w § 1 ust. 2, należy brać pod uwagę w szczególności ich sytuację życiową,
- 4) w ramach ugody może być przyznana:
 - a) z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia — łącznie kwota do 30 000 zł, nie wliczając do tej kwoty zwrotu kosztów pogrzebu,
 - b) z tytułu renty — kwota w wysokości do 1000 zł miesięcznie.

§ 4. 1. Do zawierania ugód obejmujących kwoty nie przekraczające kwot określonych w § 3 pkt 4 upoważnieni są kierownicy jednostek, o których mowa w § 1.

2. Kierownik jednostki nadrzędnej może wyrazić zgodę na ustalenie odszkodowania i zadośćuczynienia w łącznej kwocie nie przekraczającej 50 000 zł, nie wliczając do tej kwoty zwrotu kosztów pogrzebu.

3. Zawarcie ugody powinno być poprzedzone opinią prawną, a w razie potrzeby również opinią biegłego lub rzeczoznawcy.

§ 5. Osoby, które nie mają uprawnień do bezpłatnych świadczeń zapobiegawczo-leczniczych udzielanych przez zakłady społeczne służby zdrowia, uprawnione są do korzystania z tych świadczeń w zakresie leczenia następstw wypadków określonych w § 1 ust. 1.

§ 6. Odmowa ugodowego załatwiania roszczeń osób, o których mowa w § 1, nie może być uzasadniona brakiem funduszy na ten cel.

§ 7. W razie wystąpienia przez poszkodowanego lub osobę, o której mowa w § 1 ust. 2, z roszczeniami na drogę postępowania sądowego, pozwana państwowa jednostka organizacyjna obowiązana jest postępować w sposób zapewniający jak najszybsze zakończenie procesu. W szczególności należy w każdym stadium procesu dążyć do zawarcia ugody sądowej.

§ 8. Kierownicy państwowych jednostek organizacyjnych, o których mowa w § 1 ust. 1, obowiązani są stosować właściwe środki zapobiegające wypadkom oraz środki mające na celu poprawę warunków bezpiecznego korzystania z urządzeń, o których mowa w § 1.

§ 9. Jednostki nadrzędne obowiązane są do przeprowadzania okresowych kontroli wykonywania przez kierowników jednostek podległych obowiązkowi określonego w § 8 oraz do analizowania przyczyn powstawania wypadków, o których mowa w § 1 ust. 1.

§ 10. 1. W stosunku do pracowników państwowych jednostek organizacyjnych, którzy dopuścili do zaniedbań w zakresie utrzymywania we właściwym stanie urządzeń określonych w § 1, należy stosować środki dyscyplinarne lub służbowe zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Zastosowanie wobec pracownika środków, o których mowa w ust. 1, nie wyklucza dochodzenia od niego w drodze regresu przez państwową jednostkę organizacyjną zwrotu kwot wypłaconych świadczeń odszkodowawczych (§ 3 pkt 4 lub § 4 ust. 2) w granicach określonych obowiązującymi przepisami.

§ 11. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym i organizacjom społecznym stosowanie przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz